చేరిక

కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు

(1962 యువ మాసపత్రిక, దీపావళి సంచిక నుంచి)

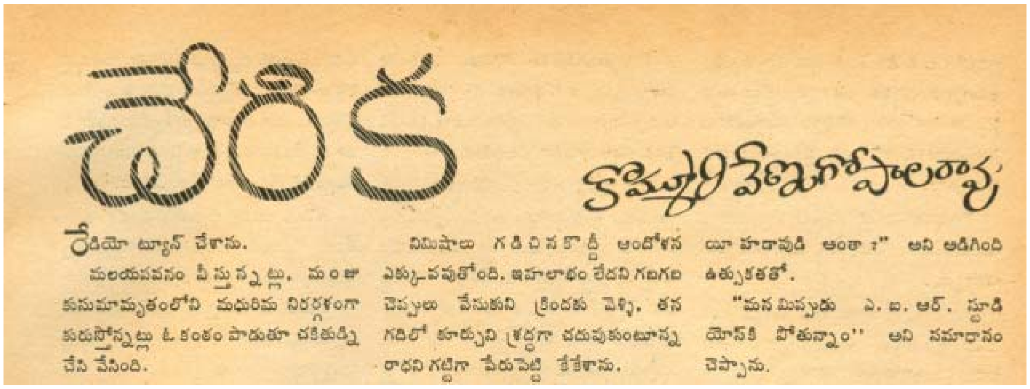
చేరిక

కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు

రేడియో ట్యూన్ చేశాను.

మలయపవనం వీస్తున్నట్లు, మంజు కుసుమామృతంలోని మధురిమ నిరర్గళంగా కురుస్తోన్నట్లు ఓ కంఠం పాడుతూ చకితుణ్ని చేసి వేసింది.

నిమిషాలు గడిచినకొద్దీ ఆందోళన ఎక్కువవుతోంది. ఇహలాభం లేదని గబగబ చెప్పులు వేసుకుని క్రిందకు వెళ్ళి, తన గదిలో కూర్చుని శ్రద్ధగా చదువుకుంటూన్న రాధని గట్టిగా పేరుపెట్టి కేకేశాను.

యీ హడావుడి అంతా ?" అని అడిగింది ఉత్సుకతతో.

"మన మిప్పుడు ఎ. ఐ. ఆర్. స్టూడియోస్‌కి పోతున్నాం" అని సమాధానం చెప్పాను.

రేడియో ట్యూన్ చేశాను.

మలయపవనం వీస్తున్నట్లు, మంజుకుసుమామృతంలోని మధురిమ నిరర్గళంగా కురుస్తోన్నట్లు ఓ కంఠం పాడుతూ చకితుడ్ని చేసి వేసింది.

ఒక హాయి శరీరమంతా ప్రాకినట్లయి యీజీ ఛైర్ లో వెనక్కి వాలి, కళ్ళు మూసుకుని ఆలకించసాగాను.

ఆమె ఎవరో తన సన్నని కంఠంతో ఎలుగెత్తి పాడుతోంది. వెన్నెల విరిసినట్లు అదే క్షణంలో విషాదం కురిసినట్లు నేను కరిగి పోసాగాను.

ఆ పాట అయిపోయింది. మరో పాట, అదీ అయింది. మరొకటి. చివరికి గానం ముగిసింది.

అంత చక్కగా పాడిన కంఠం ఎవరిదో నని కుతూహల చిత్తుడనై కొంచెం ముందుకు వొంగాను కళ్ళు తెరిచి.

'ఆకాశవాణి, విజయవాడ కేంద్రం... ఇంతవరకూ పాడిన వారు ఎస్.మాలతి గారు. తరువాత కార్యక్రమం కొద్ది క్షణాల్లో ప్రారంభమౌతుంది.'

ఎస్.మాలతి ! నా గుండె నిలిచిపోయినట్లయింది. ఎలాగో శక్తినంతా కూడదీసుకుని రేడియో ఆఫ్ చేసి నిలబడ్డాను.

మాలతి ! మాలతి !!

వెంటనే ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు. ఆలశ్యం చేస్తే ఆమె వెళ్ళిపోతుందేమో ! కలుసుకుని తీరాలి. శరీరమంతా విద్యుత్ ప్రవహిస్తున్నట్లు ఎనలేని బాధగా వుంది.

రెండు మూడు అడుగులు వేశానో లేదో, ఎవరో అజ్ఞాత వ్యక్తి సందేహం ఒకటి చెవిలో ఊదినట్లు స్తబ్దుడ్నై నిలిచి పోయాను.

అవునో కాదో ! ఆ వ్యక్తి కాదేమో !!

నిమిషాలు గడిచిన కొద్దీ ఆందోళన ఎక్కువవుతోంది. ఇహ లాభం లేదని గబగబ చెప్పులు వేసుకుని క్రిందకు వెళ్ళి, తన గదిలో కూర్చుని శ్రద్ధగా చదువుకుంటూన్న రాధని గట్టిగా పేరు పెట్టి కేకేశాను.

“ఎందుకన్నయ్యా?” అని అంది రాధ పుస్తకం విడిచిపెట్టకుండానే తల ఎత్తి చూస్తూ.

“ఒకసారి నాతో బయటకు రావాలమ్మాయ్. మళ్ళీ ఓ పావుగంటలో తిరిగి వచ్చేద్దాం. లే. బయల్దేరు” అన్నాను లాలనగా.

“పరీక్షలింకా వారం రోజులు కూడా లేవన్నయ్యా. చదువుకోవాలి మరి” అంది దీనంగా ముఖం పెట్టి.

“ప్లీజ్ ! నిన్ను ఎక్కువ సేపు డిస్టర్బ్ చెయ్యను. నీతో బోలెడు పనివుంది. రా మరి” అన్నాను బ్రతిమాలుతున్న ధోరణిలో.

ఆమె యిహ లాభంలేదని గ్రహించి పుస్తకం ప్రక్కకి నెట్టి “ఏమిటి సంగతి ?” అని ప్రశ్నించింది కుతూహలంగా.

“కారులో చెబుతాను. త్వరగా రా.”

ఆమె లేచి మూలనున్న చెప్పులు తొడుక్కుని బయటకు వచ్చింది. ‘పద’ అంటూ, ఇద్దరం బయటకి పోతూండగా వెనకనుండి వంటవాడు వరహాలు “బాబూ! భోజనానికి వేళయింది. యిప్పుడెక్కడికి పోతున్నారు ?” అంటూ కేకేశాడు.

“ఓ పావుగంటలో వస్తాము. తలుపులేసుకో” అని చెప్పి గరాజ్ లోకి వెళ్ళి కారు బయటికి తీసుకు వచ్చాను. రాధ వొచ్చి పక్కన కూర్చుంది. ఓ వందగజాల దూరమైనా పోకముందే “యిప్పుడు చెప్పు ఏమిటి యీ హడావుడి అంతా ?” అని అడిగింది ఉత్సుకతతో.

“మనమిప్పుడు ఎ.ఐ.ఆర్. స్టూడియోస్ కి పోతున్నాం” అని సమాధానం చెప్పాను.

“ఎందుకు ?”

“మాలతి అని ఓ గాయని యింతకు ముందే ఓ చక్కని ప్రోగ్రాం యిచ్చింది. ఆమె ఎవరో ఎక్కడి మనిషో నాకు తెలీదు. ఆమెతో నువ్వు పరిచయం చేసుకుని, వీలైతే మన యింటికి ఆహ్వానించాలి.”

“ఆమెని నీకు పరిచయం చెయ్యాలి” అని కిలకిలమని నవ్వింది రాధ.

“తప్పా?” అన్నాను ఉక్రోషంగా.

నవ్వు ఆపుకుని “తప్పు మాట అలా వుంచు. ఆమె మీద ఎందుకంత యింటరెస్ట్? ఇదివరకు ఎంతమంది పాడగా వినలేదు ? ఆమె అంత అమోఘంగా పాడిందా ?” అని అడిగింది.

నేనేం జవాబు చెప్పలేదు.

“కోపం వచ్చిందా?” అనడిగింది చిలిపిగా.

“కొంచెం” అన్నాను నవ్వి.

“మా అన్నయ్య మంచివాడు. ఎప్పుడూ కొంచెమేగాని. అంతకు మించి కోపంరాదు. సరే అంతరార్థాలు నాకెందుకు? నా డ్యూటీ నేను చేస్తాను.”

నాలో నేను నవ్వుకుని మౌనంగా ఊరుకుని, స్పీడ్ కాస్త హెచ్చింప చేశాను.

మరో అయిదు నిమిషాలకల్లా కారు గమ్యస్థానం చేరుకుంది. గేటు లోపలికి పోనిచ్చి ఓ చెట్టు ప్రక్కన ఆపాను.

వసారాలో ఎలక్ట్రిక్ లైట్ల వెలుగులో కొంతమంది మనుషులు తిరుగాడుతున్నారు. మేమిద్దరం కారు దిగి ప్రక్కనే వున్న గదిలో టెలిఫోన్ దగ్గర కూర్చున్న అమ్మాయి దగ్గరకు వెళ్ళాక “యింతకు ముందు ప్రోగ్రాం యిచ్చిన మాలతి గారు ఎక్కడున్నారు?” అని ప్రశ్నించింది రాధ మర్యాదగా.

“అవతల హాల్లో వుంటారు. చెక్కు తీసుకునేందుకు వెళ్ళారు” అని చెప్పిందా అమ్మాయి.

ఒక వేళ యీ పాటికి ఆమె వెళ్ళిపోయిందేమో అని దిగులు పడుతూన్న నాలో ఆశాభావం మొలకెత్తింది.

ఇద్దరం కలిసి ప్రక్కకి మళ్ళి హాలు వేపు పోతున్నాం. అదే సమయానికి లోపల్నుంచి చేతిలో ఏదో కాయితాన్ని పట్టుకుని ఓ యువతి యివతలకి వస్తోంది. మనిషి చాలా సుకుమారంగా, సౌమ్యంగా వుంది. చప్పున కనిపించే ఆకర్షణ... నయనదళ కాంతులు.

లోపల యింకెవరూ స్త్రీలు కనబడటం లేదు. నేను రాధ వంక భావయుక్తంగా చూశాను. తనుకూడా నా వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూసి, వెంటనే చూపు మరల్చుకుని ఆ యువతి వైపుకు ఎదురుగా వెళ్ళి “నమస్కారమండీ” అంది చేతులు జోడించి.

ఆమె తెల్లబోయి, చప్పున సర్దుకున్నట్లు "నమస్కారం" అంది తనూ. రాధ సంకోచాన్ని అవతలకు నెట్టి "మీరు మాలతి గారనుకుంటాను" అంది.

"అవును" అందామె చిన్నగా.

"ఇంతకు ముందే మీ అపూర్వ గానామృతం గ్రోలి ఆనందించాం. వెనువెంటనే మిమ్మల్ని చూడాలన్న కోరికను అణుచుకోలేక పోయామంటే నమ్మండి. ఇలా పరుగెత్తుకు వచ్చాం" అని రాధ కోసిపారేసింది.

ఆమె యిరుకున పడ్డట్లుగా తెలిసి పోతూన్న ముఖంతో "థాంక్స్ అండీ" అంది.

"నా పేరు రాధ. నేను బి.ఎస్.సి. చదువుతున్నాను. ఇతను మా అన్నయ్య మధు డాక్టరు"

నేను అంతవరకూ కొంచెం దూరంగా నిల్చున్నాను. దగ్గరకు వచ్చి "నమస్తే" అన్నాను. ఆమె ప్రతి నమస్కారం చేసి మొహమాట పడుతూ నిలబడింది.

రాధ మళ్ళీ తనే కలగజేసుకుని "మీది యీ ఊరు కాదనుకుంటాను. ప్రోగ్రాం కోసం వచ్చి వుంటారు. ఎక్కడ దిగారు? ఎవరైనా చుట్టాలింట్లో బసచేశారా ? మేము మిమ్మల్ని వెదుక్కుంటూ వచ్చాం గనుక మీ అభిమానులం అని తేలిపోతుంది. ఇప్పుడు మీతో ఎవరూ రాలేదు కదూ ! కాస్త మా ఆతిధ్యం స్వీకరించుదురుగాని రండి" అని గడగడ అప్పచెప్పేసింది.

ఈ ధోరణికి చకితురాలయినట్లు కనబడిన ఆమె ఎలాగో తెప్పరిల్లి "నేను యీ ఊళ్ళోనే ఉంటున్నాను" అంది మందస్వరంతో.

ఈ సారి చకితులయే వంతు మాది. "వాట్?" అన్నాను కంఠం పెగుల్చుకుని.

"అవును, మూడునెల్లయింది వచ్చి. మాంటిసోరీలో టీచర్ గా వర్క్ చేస్తున్నాను. రేడియోలో ఆడిషన్ కి ఎప్లయి చేసి సెలక్ట్ అయ్యాను. ఇది నా మొదటి ప్రోగ్రాం!"

ఏం మాట్లాడాలో తెలీక యిద్దరం వింటూ నిలబడ్డాం.

"నా మీద మీకు కలిగిన ఆదరాభిమానాలకు కృతజ్ఞురాల్ని... ఆలస్యమవుతోంది. వెళ్తాను" ఆమె కదిలింది.

"ఆగండి" అన్నాను నేను కంగారుగా. "మేము కారులోనే వచ్చాం. మీ యిల్లు చెప్పండి. డ్రాప్ చేస్తాను"

ఆమె మొహమాట పడుతూ "ఎందుకు లెండి నడిచే వెళ్తాను. వెన్నెలగానే వుంది" అన్నది.

నేను ఆత్రంగా రాధ వైపు చూశాను.

ఆమె ఒక అడుగు ముందుకు వేసి. ఆప్యాయంగా గాయని చెయ్యిపట్టుకుని "భలే వారు, ఈ రాత్రి వేళ వంటరిగా నడిచి వెడతానంటున్నారా ? విజయవాడ రోడ్లమీద జరిగే అఘాయిత్యాల గురించి మీకు తెలిసినట్లు లేదు" అని బయిటకు దృష్టి సారించి "దగ్గర్లో రిక్షాలు కూడా వున్నట్లుగా లేవు. ఇహ మీక తప్పదు. మా ఆతిథ్యం స్వీకరించకపోతే మానె, మీ యింటిదాకానైనా సాగనింపనివ్వండి". అని బలవంతం చేసింది.

ఆమెకు యిహ అంగీకరించక తప్పలేదు. "పదండి" అని కదిలి మమ్మల్ని మవునంగా అనుసరించ సాగింది.

కారులో కూచున్నాక "ఎటువైపు పొమ్మన్నారు ?" అని ప్రశ్నించాను సెల్ఫ్ లాగుతూ.

వెనక సీట్లో కూచున్న ఆమె "సూర్యారావు పేట" అని సన్నని స్వరంతో జవాబిచ్చింది.

బిషప్ అజరయ్య ఆడపిల్లల స్కూల్ దాటి, రోడ్డు మలుపు తిరిగి కారు సూర్యారావు పెట వైపు కదిలి పోతోంది. ముగ్గరం సీరియస్ గా ఆలోచిస్తున్నట్లు నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాం.

"మీ యింటి పేరు ఎస్ కదూ. ఎస్ అంటే ?" అనడిగాను వున్నట్లుండి.

"సామవేదం"

చేతిలో స్టీరింగ్ వొణికినట్లయింది. విద్యుద్ఘాతం తగిలినట్లు శరీరమంతా దడదడలాడి నిశ్చేష్టుడినై పోయాను.

ఏదయితే అనుకున్నానో... అదే జరిగింది.

ఏమయితే ఆశించానో... అదే తటస్థించింది.

ఎడమ చేత్తో జేబులోంచి కర్చీఫ్ తీసి ముఖం మీద స్వేద బిందువులు తుడుచుకుంటున్నాను.

రాధ కనిపెట్టింది. నా వైపు ఓరకంట చూసి, తన మృదువైన వ్రేళ్ళతో భుజం మీద తట్టి "దారి కనుక్కోకుండా పోనిస్తావేమన్నయ్యా" అన్నది మృదుస్వరంతో.

"ఇటే, సరిగ్గానే పోతున్నారు" అంది వెనకనుండి మాలతి.

తర్వాత ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. ఆమె చెబుతోన్న గుర్తుల ప్రకారం కారు ఓ చిన్న పెంకుటింటి ముందుకు వచ్చి నిలిచింది.

ఆమె దిగి కృతజ్ఞతలు చెప్పటం అయ్యాక "వారం రోజుల్లో మళ్ళీ నేను వస్తాను. ఈ సారి మీరు తప్పించుకుంటే కుదరదు. నాతో మా యింటికి రావాలి" అంది రాధ నవ్వుతూ.

"తప్పించుకోను, వస్తాను. నాకు మాత్రం యీ ఊళ్ళో ఎవరున్నారు ? ఒక్కర్తినీ తోచక సతమతమవుతున్నాను."

సెలవు తీసుకోవటం అయినాక, ఓ నిట్టూర్పు విడిచి, గేర్ వేసి క్లచ్ రిలీజ్ చేశాను.

ఓ వంద గజాలైనా పోయామో లేదో "ఇప్పుడు చెప్పు" అంది రాధ ఆకస్మికంగా.

నేను తెల్లబోయి "ఏమిటి?" అన్నాను గొణుగుతున్నట్లు.

"మాలతి ఎవరు ? ఈ చకితమవటం ఏమిటి ? చైతన్య మేమిటి ?"

నేనేమీ జవాబు చెప్పలేక, దృష్టినంతా డ్రైవింగ్ మీద కేంద్రీకరించినట్లు నిశ్శబ్దత వహించాను.

"ఆమె యింటి పేరు చెప్పగానే నీలో చెలరేగిన అలజడి గమనించాను. ఆమె నీకు తెలుసు"

నేనేమీ సమాధానం యివ్వలేదు.

"చెప్పవూ అన్నయ్యా ?" ఈసారి రాధ గొంతులో వేదన పొడగట్టింది.

"ఏమీ లేదమ్మా" అన్నాను నేను అర్ద్ర హృదయంతో. మా యిద్దరి బాంధవ్యమూ విచిత్రమయినది. అమ్మా, నాన్నా పోయినప్పట్నుంచీ రాధకు నేనే తల్లినీ, తండ్రినీ. బయటకు ఎంత చిలిపిగ వుంటుందో మనసులో అంత అభిమానమూ, అనురాగమూ వున్నాయి. "ఒంటరి తనం భరించలేకుండా వున్నానన్నయ్యా. వదిన్నెప్పుడు తీసుకు వస్తావు ?" అనేది ఎప్పుడూ గారాబంగా. "ఆఁఆఁ అదే అనుకుంటున్నాను రాధా. మరి నాకు ఎవరూ పిల్ల నివ్వటం లేదు" అని నేను జవాబిచ్చేవాడ్ని నవ్వి. "ఫో, అన్నీ అబద్దాలు. నీకన్నా మంచి సంబంధం ఎక్కడ వుంటుంది ?"

"మాలతి చాలా అందంగా, సుకుమారంగా వుంది" అంది కొన్ని క్షణాలు గడిచాక నావంక క్రీగంట చూస్తూ.

అప్పటికీ నేనేమీ మాట్లాడలేదు. ఆమె యింక విసుక్కుని "ఫో ! నువ్వు చాలా పెంకె అన్నయ్యవు. ఏ మాత్రం బయటకు తేలవు" అని బయటకు చూడసాగింది.

★ ★ ★

మరునాడు సాయంత్రం అయిదు గంటలయింది. ఆ చిన్న పెంకుటింటి ముందు కారాపి, మెల్లిగా గుమ్మం ముందుకు వచ్చి నిలబడ్డాను.

నా కాళ్ళు కొంచెం తడబడుతున్నాయి. "మాలతి గారూ !" అని పిలవాలని ప్రయత్నం.

ఇంతలో తలుపులు తెరచుకున్నాయి. ఎదురుగుండా మాలతి నన్ను చూసి ఆశ్చర్యచకితయై "మీరా?" అంది. వెంటనే తేరుకుని "రండి" అని ఆహ్వానించింది.

నేను ఆమె వెంట లోపలకు దారితీసి ఆమె చూపిన కుర్చీలో కూర్చున్నాను. మౌనంగా ఎదురుగా గోడకానుకొని నిలబడింది. నా రాకలోని అంతర్యం తెలీక తికమక పడుతూ వుంటుంది, బహుశా.

"అప్పుడే వస్తారనుకోలేదు" అంది చివరకు.

"నేననుకున్నాను. ఎంత త్వరగా వీలుంటే అంత త్వరగా కలుసుకోవాలనిపించింది"

"ఎందుకు ?"

"నేను మీకు అపరచితుడ్ని కాదు గనుక"

ఆమె ముఖంలో మరింత ఆశ్చర్యం ద్యోతక మయింది. "నేను మిమ్మల్ని ఎరుగను"

"నాకు తెలుసు."

"అయితే... ?"

"కమల మీ చెల్లెలు కదూ !"

ఆమె నిర్ఘాంతపోయింది. "మీకెలా తెలుసు ?"

నేను ఆ ప్రశ్నకి జవాబివ్వకుండా "మీకు తెలీకుండా మీకు నేను చాలా ద్రోహం చేశాను" అన్నాను.

ఆమె నన్ను ఉన్మాదునిగా భావించిందేమో. మెదలకుండా ఊరుకుంది.

"నాకేమీ బోధపడటం లేదు."

"చిత్రంగా వుంది కదూ.. కాని నేను చెప్పక తప్పదు. ఒక రకంగా చూస్తే చాలా చిన్న విషయం. కాని ఎంతో విపరీత పరిణామానికి దారి తీసిందో. చెప్పమంటారా ?"

పరిస్థితి అంతకంతకూ అయోమయంగా మారటం చూసి ఆమె తల ఆడించి వూరుకుంది.

"మురళీ, నేను, క్లాసుమేట్లుము" అన్నాను.

"కమల భర్తా ?" అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. అంతే కాదు. రూమ్ మేట్సుము కూడా హాస్టల్లో. ఇద్దరం కలిసి చదువుకునే వాళ్ళం. ఎంతో కలసి మెలసి వుండేవాళ్ళం. మా యిద్దరి మధ్య ఎటువంటి దాపరికం వుండేది కాదు.

"అతన్దీ, మీదీ ఒకే వూరు కదూ ! మీ నాన్నగారి గురించి చాలా సార్లు ప్రసంగవశాత్తూ చెప్పాడు. మీది చాలా బీదకుటుంబమనీ కూతుళ్ళకి పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యలేక మీ నాన్నాగారు చాలా యిబ్బంది పడిపోతున్నారనీ చెప్పేవాడు.

"మీ చెల్లెలు అతనికి ఉత్తరాలు రాస్తూండేది. వాళ్ళిద్దరికీ చిన్నప్పటినుంచీ పరిచయం వున్నదిట. ఒకర్నొకరు వివాహం చేసుకోవాలని ఏనాడో సంకల్పించుకున్నారు. వాళ్ల సంకల్పం గురించి వాళ్ళకు ఎలాంటి సందేహం లేదు. త్రికరణశుద్ధిగా నిశ్చయించుకున్నారు.

"కాని యిక్కడే ఓ చిత్రం జరిగింది. మీ నాన్న గార్కి యిద్దరు కూతుళ్ళని నాకు తెలుసును గాని కమలే ఎందుకో పెద్ద కూతురన్న అభిప్రాయం నాకు కలిగింది. ఆ విషయాన్ని నాకతను ఎన్నడూ విడమర్చి చెప్పలేదు. మొదట్నుంచీ అదే అభిప్రాయం వుడటం వల్ల నాకు సందేహమూ రాలేదు.

"కోర్సు పూర్తయితేనే గాని, తన కాళ్ళమీద తాను నిలబడగలిగే స్థితి వస్తేనేగాని అతనామెను పెళ్ళి చేసుకోననేవాడు. దానికి తమ కుటుంబ పరిస్థితులు అడ్డు వస్తాయిట.

"మేము ఫోర్తియర్ లో వుండగా ఒకసారి సెలవులకి యింటికి వచ్చాను. అప్పుడో స్నేహితుడు కలసి ఏదో మాటల సందర్భంలో తనకు పెళ్ళి జరిగేటట్లుగా వుందని. ఆ వివరాలు చెప్పుకొచ్చాడు. ఫలానా ఊళ్ళో ఫలానా చలపతిరావు గారమ్మాయనీ, ఏమీ స్థితిమంతులు కారనీ, అయినా పిల్ల అందంగా వుంటుంది కాబట్టీ మిగతావన్నీ వెనక్కినెట్టి స్థిరపడేటట్లు వుందనీ చెప్పాడు. తప్పకుండా ఆమె తన భార్య అయితే చాలన్న దృఢ సంకల్పం కన్పిస్తోంది అతని మాటల్లో.

"నాకు గుండె ఆగినంత పనయింది. మురళి నా ప్రాణమిత్రుడు. తాను ఆమెను చేసుకోవటం యింట్లో ఎవరికీ యిష్టం లేదనీ, అందుకని తను స్వతంత్రుడ్ని కావాలనీ చెబుతూ వుండేవాడు కద. ఇప్పుడేమో అతనికి అన్యాయం జరగబోతూంది. ఆమె పట్ల అతనికెంత గాఢానురాగం వుందో నాకు తెలుసు. ఆమె మరొకరి పత్ని కావటం సంభవిస్తే అతనికి మతి చెడినంత పని జరిగి చదువు మాని పారిపోవచ్చు. నాకు విపరీతమైన భయం కలిగింది.

'నువ్వా అమ్మాయిని పెళ్ళాడటానికి వీల్లేదు' అన్నాను దృఢ స్వరంతో.

'ఎందుకు' అన్నాడా స్నేహితుడు విభ్రాంతుడై.

"ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. ఎట్లా అతనికి నచ్చ చెప్పాలి ? 'నీ మంచి కోరి చెబుతున్నాను. వద్దు' అన్నాను చివరికి.

'ఏ విధంగా అది నాకు మంచి ? విడమర్చి చెప్పందే నాకు ఎలా తెలుస్తుంది ?" అని అడిగాడతను అయోమయంలో పడి.

"ఇహ లాభం లేదనుకుని 'ఆమెకు మరో వ్యక్తితో ప్రేమ సంబంధముంది' అని చెప్పేశాను.

'నువ్వు చూచావా ?' అన్నాడు అప్రతిభుడై.

"అప్పుడిహ విధిలేక కథ అంతా అతనికి విస్తరంగా చెప్పాను. అంతా విని అతను 'ఎంత మోసం ! ఇలాంటి శీలం లేని పిల్లని నాకంటగడదామని ప్రయత్నించారన్నమాట. ఇంకానయం మొదట్లోనే చెప్పి బ్రతికించావు' అని వాళ్ళని దుర్భాషలాడుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

'శీలం లేని పిల్ల' అని అతను వాడిన భాష నన్ను చాలా కలత పరిచింది. నావల్ల కదా ఆమె అలాంటి మాట పడాల్సి వచ్చిందని ఖిన్నుడ్నయాను... కాని ఆ సంబంధం తప్పిపోయింది. అందుకని పర్యవసానం మంచిగానే పరిణమించింది కదా అని సంతోషించాను.

"అయితే చలపతిరావు గారు తన కూతుర్ని మరొకడికి యిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యటానికి ఎందుకు ప్రయత్నించినట్లు ? మురళి చెప్పిన పరిస్థితులకి ఎదురీదటం యిష్టం లేక యిలా ప్రవర్తించి వుండవచ్చునని సమాధాన పర్చుకుని సంతృప్తి పడ్డాను.

"తరువాత విశాఖపట్నం వచ్చేశాను. ఈ విషయం మురళికి చెబుదామా వద్దా అన్న సందిగ్ధంలో పడి, చెబుతే అతను నొచ్చుకోవటం మినహా ప్రయోజనం వుండదని మానేశాను.

"రోజులు గడిచాయి. ఇద్దరం కోర్సు పూర్తి చేశాము. నేను ప్రయివేటు ప్రాక్టీస్ లో పడ్డాను. మురళి అసిస్టెంట్ సర్జన్ గా చేరాడు.

"అతని కాళ్ళమీద అతను నిలబడే శక్తి వచ్చిందిగా ... ఒకరోజు శుభలేఖ తీసుకొచ్చి చేతికిచ్చాడు. ఆనందంగా చూశాను. అతని పెళ్ళి కమలతో. కాని ... చలపతిరావు గారి రెండో కూతురని వుందేమిటీ ? అంతవరకూ పొరపాటున కూడా నేనలా ఊహించ లేదు. నా గుండె గుభేల్ మంది. "కమల రెండో కూతురా ?" అనడిగాను విచలిత కంఠంతో.

"అవును, మొదటి అమ్మాయి పేరు మాలతి !"

'ఆమెకు పెళ్ళయిందా?' అనడిగాను ఆత్రంగా.

'కాలేదు' అన్నాడతను నిట్టూర్పు విడిచి.

"నా వెన్నుమీద ఎవరో అజ్ఞాత వ్యక్తి క్రోధంతో చరిచినట్లయింది. చేసిన తప్పిదం తెలిసినట్లయి బాధతో, పశ్చాత్తాపంతో కుచించుకు పోయాను.

'ఎందుకు కాలేదు ?' అనడిగాను అతి ప్రయత్నం మీద.

'కావలసిందే, కాని లోకం చాల చెడ్డది.' అన్నాడు మురళి కసిగా.

'ఆయన చాల పేదవాడని చెప్పాను కదూ. ధనం ధారపొయ్య లేడు, అప్పటికీ శాయశక్తులా ప్రయత్నించి మంచి సంబంధం కుదిర్చాడు. ముహూర్తం నిర్ణయించే దాకా వచ్చింది. కాని యింతలో ఏదో వైపరీత్యం జరిగింది. శీలం లేని పిల్ల అని యీ పెళ్ళి చేసుకోము అన్నారుట వాళ్ళు. ఎలా పుట్టిందో ఎందుకు ఆమె మీద అలాంటి అపవాదు వ్యాపించిందో తెలీదు. ఆ విషయం ఆ ఒక్క సంబంధంతో ఆగక అన్ని చోట్లకూ ప్రచారమైంది. ఆమెను చేసుకోవటానికి ఒక్కరూ ముందుకు రాలేదు. ఆయన పడ్డ శ్రమకూ, మానసిక వ్యథకూ అంతు లేదు. నేనేమో ఇక్కడ కోర్సు పూర్తి చేసుకుని కూర్చున్నాను. బాధగా వున్నా కమల సంగతి ఎత్తాను. పెద్ద పిల్లకు పెళ్ళి కాకుండా రెండో దానికి పెళ్ళి చేస్తే పెద్దామెగతి ఏమవుతుందని ఆయన దిగులు పడ్డాడు. పస్తాయించాడు. కాని యిలా ఎన్నాళ్ళు ? 'నాకోసం కమల జీవితం పాడుచేయవద్దు నాన్నా' అంటూ మాలతి ముందుకు వచ్చింది. తండ్రితో వాదించి కష్టపడి వొప్పించింది.

"జాలి, కరుణ, విషాదం, మానసిక క్లేశం యిన్ని నిండి వున్నాయి మురళి మాటల్లో.

"ఎంత పని చేశాను అని నన్ను నేను నిందించుకున్నాను. నాకు నేను ఓ రాక్షసుడిగా కనపడ్డాను. ఎంత మందమతిగా, అవివేకంగా, పశువులా ప్రవర్తించాను ! నా వల్ల ఓ నిండు జీవితం బలైపోయింది.'

"మురళి లో కూడా లోపం లేకపోలేదు. అతను ఎంతసేపూ తన ప్రేమ, ఆశయం, ఆదర్శం వీటిగురించే వర్ణించే వాడు గాని ఆయన కూతుళ్ళని గురించిన వివరాలు ఏనాడూ అర్థమయేటట్లు చెప్పలేదు. అట్లా చెప్పలేకపోవటం అతని అలవాటు.'

ఏమయితేనేం ? నేను పశ్చాత్తాపంతో, మనస్తాపంతో దహించుకు పోయాను. కుమిలిపోయాను.

"మాలతి కిలాంటి అన్యాయం జరిగిందని ఇన్నాళ్ళూ ఎందుకు చెప్పలేద"ని అడిగాను.

"చెప్పలేక పోయాన"న్నాడు. అతని అంతరాత్మ అంగీకరించలేదట.

"నాకు వెర్రి ఆవేశం వచ్చింది. 'మాలతిని నేను పెళ్ళి చేసుకుంటాను" అన్నాను గట్టిగా.

అతను నివ్వెరపోయాడు. నమ్మలేనట్లు చూశాడు. అతని ముఖమంతా ఆనంద చిహ్నాలు వ్యాపించాయి. నన్ను గాఢంగా కౌగిలించుకున్నాడు. కాని... కొద్దిసేపట్లోనే అతన్ని విచారం క్రమ్మివేసినట్లు కనిపించాడు. 'లాభం లేదు' అన్నాడు నిస్పృహగా.

"ఎందుకు ? ఎందుకని ?" అన్నాను ఎంతో ఆరాటంతో.

'ఆయన పరమ ఛాందసుడు. మరో కులం వాడికి తమ పిల్లని యివ్వడు... ప్రాణం పోయినా సరే. నీ త్యాగం వృధా అయింది మధూ !'

'త్యాగం కాదు, త్యాగం కాదు' అని అంతరాత్మ ఘోషిస్తోంది నాలో. కుతకుతలాడుతోంది.

"మురళి పెదవి విరిచి. శుష్క మందహాసం చేసి 'ప్రయోజనం లేదు బ్రదర్... లక్షణంగా అరవై వేలు తీసుకువచ్చే మరో కన్యను పెళ్ళాడక తప్పదు నీకు' అన్నాడు.

"నేను నిట్టూర్పు విడిచాను. దీనికంతటికీ కారణం నేనని మురళితో చెప్పలేక పోయాను... భార హృదయం మిగిలింది.

"అతను పెళ్ళి చేసుకుని పై చదువుకి స్టేట్స్ కి వెళ్ళాడు. మీ ఆత్మాభిమానం గురించి చెప్పాడు. మీరు ట్రెయినింగ్ అవుతున్నారని విన్నాను. మీరు కనిపిస్తే ఆ విషాదం భరించలేనేమోనని ఏదో వంక చెప్పి, అతనికి కోపం వచ్చినా సరే పెళ్ళికి రాకుండా తప్పించుకున్నాను.

"ఇన్నాళ్ళ తర్వాత అనుకోకుండా చిత్రమైన పరిస్థితిలో మిమ్మల్ని కలిశాను."

ఆమె గోడకు ఆనుకుని అలాగే నిలబడి నిశ్చేష్టితయై వింటోంది. ఆమె విశాల, విషాద నేత్రాలు ఆపుకోలేని కన్నీటిని స్రవిస్తున్నాయి. అందమైన ఆమె కనురెప్పలు మందమైన ఆ నీటితో తడిసి బరువుగా కదులుతున్నాయి.

"మీకు అక్రమంగా అన్యాయం చేసిన ధూర్తుడ్ని మాలతి గారూ నేను. మీరు టీచర్ చేస్తున్నందుకూ, మీ ఒంటరితనానికీ, అశాంతికీ.. బాధ్యుడ్ని నేను. నేను అపరాధం చేశాను.. శిక్షార్హుడ్ని."

తలవొంచుకు కూర్చున్నాను. తప్పు ఒప్పుకున్నానన్న తృప్తి ఒక పక్క, వీడని అశాంతి ఒక పక్క చోటు చేసుకున్నాయి.

ఎన్నో నిమిషాలు బరువుగా... అస్థిమితంగా గడిచాయి.

"మీరు తెలిసి చేయలేదు" అన్న ఆర్ధ్ర స్వరం చాలాసేపటికి వినబడి తల ఎత్తి చూశాను.

మాలతి నా వంక సూటిగా, పొడిగా చూస్తోంది. "నిమిత్త మాత్రులు మీరు, మంచికే ప్రయత్నించారు. విధి శపించినప్పుడు మీరేం చేస్తారు డాక్టర్" అంటూ ఆమె పెదాలు కదిలినయ్.

కాని యీ సమాధానం నాకేమీ తృప్తి నివ్వలేదు. నాకు కావలసినవి ఓదార్పు, సానునయ వాక్యాలు కావు. మంచులా తాకే సంఘటన ఒకటి విరుచుకు పడాలి.

"నాకు యీ ఉపశమన వాక్యాలు ఊరటకలిగించలేవు మాలతి గారూ ! నేను ఏమి ఆశించి యిక్కడకు వచ్చానో, ఏది లభ్యమవుతుందని ఎదురు చూస్తున్నానో నాకే స్పష్టంగా తెలీదు. ఈ కాసిని సంవత్సరాలూ నిర్దాక్షిణ్యంగా, నిస్సరంగా కాలిపోయినయ్ కాలాగ్నిలో. ఎందుకని ఒంటరితనాన్ని అభిలషిస్తూ వచ్చానో సరిగ్గా నిర్వచించుకోలేకపోయాను" అని నిట్టూర్పు విడిచి "మీ నాన్నగారు ఎక్కడున్నారు ? కులాసాగా వున్నారా ?" అని అడిగాను.

"నాన్నగారు పోయి ఏడాదయింది."

నేను ఉలిక్కిపడ్డాను. మురళి భార్యతో కూడా అమెరికా వెళ్ళాక ఒకటి రెండు ఉత్తరాలు రాశాడంతే, తరువాత మా యిద్దరి మధ్యా ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు లేవు. ఆమె వంక పరిశీలనగా చూశాను. ఆ క్షణంలో మూర్తీభవించిన శోకంలా కనిపించింది. అట్లాగే చూస్తూ కూర్చున్నాను. ఆమె నా వైపు చూడటం లేదు. కిటికీ గుండా బయటకు, వ్యాపిస్తోన్న చీకటిలోకి తిలకిస్తోంది.

ఇది విషాదం. మొయ్యరానంత బరువు. ఇంకో మూల రాగరంజితం. అలవికానంత విశాలం.

బయటకు చెప్పలేను, చెప్పలేక పోయాను... కాని నాకు తెలుసు ; ఆమె ఎప్పుడో ఆక్రమించుకో నారంభించిందని, ఆక్రమించుకున్నదని.

నా నేత్రాలు తరళిత మౌతున్నట్లు తోచాయి.

"మాలతీ !" అని పిలిచాను.

నా పిలుపు నాకే మృదువుగా, అపూర్వంగా అనిపించింది.

ఆమె ఉలికిపాటుతో ముఖం యిటువైపు త్రిప్పింది. ఆమె నాయందు అప్రసన్నురాలు కాలేదు. నన్ను క్షమించింది, కాని... అడుగుదామని ఎంత ప్రయత్నిస్తున్నా పెదాలు కదిలి తరువాతి మాటలు వెలికి రావటం లేదు.

“ఏమిటి ?” ఆమె అడుగుతోంది. ఆశ్చర్యంగా గ్రుచ్చి గ్రుచ్చి చూస్తోంది.

“భ...వ...తి...భిక్షాం దేహి.”

ఆమె నిలువునా వొణికినట్లు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. భావశూన్యంగా, చలన రహితంగా నా వైపు చూస్తోంది. తర్వాత.

“ఈ భిక్ష నా పాపానికి పరిహారంగా కాదు, సానుభూతి అంతకన్నా కారణం కాదు. స్వార్థంతోనే అడుగుతున్నాను... నిన్ను చూశాక. మన కలయిక వ్యవధి అల్పం. పరిచయం స్వల్పం. అయినా వెనుకటి గాథ, అనుభవించిన వ్యధ, నీ సౌజన్యం ఆకర్షణగా మారి మంత్రిస్తున్నాయి నన్ను. మాలతీ ! ఈ చనువుకు మన్నించి ఆలోచన చెయ్యి. నేను నీతిమాలిన వాడ్నీ, దుర్మార్గుడ్నీ కాను. ఉన్న రూపం యిది. కులం విషయంలో అడ్డులేక పోతే... మీ... నీ... యిష్టానికి వొదిలేశాను. వెళ్ళనా ? వుండనా ? నువ్వే చెప్పు ?”

నా కంఠ గాద్గద్యం శ్రవణ కుహరంలోకి సూటిగా సోకుతోంది. కొన్ని క్షణాలు ఆమెను విడిచిపెట్టి నేను శూన్యంగా నిలిచి పోయాను.

ఆ క్షణాలు గడిచాయి. ఆమె కదిలింది. ఆత్రంగా చూశాను. కాని ఆమె అధరాలు దాటి ఏమాటా బయటకు రావటం లేదు. ఆమె కన్నులలోని భావసంచయాన్ని పోల్చుకోలేక పోయాను.

“ఉండనా ? వెళ్ళనా ?” అన్నాను మళ్ళీ.

అప్పటికీ ఆమె మాట్లాడలేదు.

నేను విచ్ఛిన్న హృదయంతో నిరాశగా లేచి నిలబడ్డాను. “వెళ్తాను” అన్నాను చలించే కంఠంత? ఎలాగో, నా పాదాలు కదిలినై.

“ఆగండి” వెనకనుండి తొట్రుపాటుతో కూడిన స్వరం కలగా వినవచ్చింది. ఆగి, తలత్రిప్పి చూశాను.

ఒక అడుగు ముందు వేసి నిలిచివున్న మాలతి ముఖం ఆ విద్యుత్ కాంతిలో సంధ్యారుణ రాగ భాసురమై వొప్పారుతొంది. “వెళ్ళొద్దు” అంది తలవంచుకుని.

.

★★★

COMMENTS